

Arrest

nr. 196 314 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werden Servië en Kosovo aangewezen als veilige landen van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Servië en Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt o.a. op dat verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande haar problemen, sinds haar fysieke scheiding van haar echtgenoot, tegenstrijdig zijn met hetgeen zij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder wordt vastgesteld dat haar frequente terugkeer naar Bujanovc, ondanks het verblijf aldaar van haar gevaarlijke echtgenoot, danig de geloofwaardigheid ondermijnt van haar bewering dat hij gevaarlijk zou zijn. Daarnaast heeft verzoekster evenmin aannemelijk gemaakt dat haar familie haar geweigerd zou hebben om haar na haar fysieke scheiding te helpen en bij te staan. Voorts heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij voor eventuele problemen met haar echtgenoot en zijn minnares geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo of Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse en/ of de Servische autoriteiten. Voorts wordt vastgesteld dat zij noch de beïnvloedingsmogelijkheden van haar echtgenoot bij de Servische autoriteiten noch haar klachten tegen hem aannemelijk heeft gemaakt en dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat haar echtscheidingsprocedure onder invloed van haar echtgenoot werd stopgezet, temeer reeds gebleken is dat haar echtgenoot in het verleden meermaals door de Servische justitie werd veroordeeld en jarenlang werd opgesloten waardoor bezwaarlijk gesteld kan worden dat haar echtgenoot invloedrijk zou zijn. Zij heeft verder evenmin aannemelijk gemaakt dat zij zich bij problemen niet zou kunnen richten tot de Kosovaarse autoriteiten. Zij wendde zich aangaande haar problemen met haar echtgenoot niet tot de aanwezige autoriteiten in Kosovo, tot een advocaat noch tot enige andere in Kosovo opererende organisatie die zich inzet voor hulpbehoevende en/of mishandelde vrouwen. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

1.5. Verzoekster tracht de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch zij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun

grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

1.6. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u bij de Servische autoriteiten - waarmee u overigens nooit een probleem heeft gekend (CGVS 1, p. 12) - slechts één keer een klacht heeft ingediend tegen uw man, dit zo'n drie en een half jaar geleden (CGVS 1, p. 12; p. 19), stelde u later een tweede keer naar de politie te zijn gegaan in december 2016 om aangifte te doen tegen uw man en zijn minnares omdat u als een slavin werd behandeld (CGVS 1, p. 24 en 25). Het gegeven dat u initieel deze tweede aangifte niet aanhaalde, ondermijnt op zich reeds aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw beweerde contacten met de Servische politie. Dit wordt bevestigd doordat u van geen van uw aangiftes enig bewijs kon neerleggen en doordat u in uw scheidingsaanvraag hoogstens vermeldde dat uw verhouding met uw man slechts sinds enkele maanden verslechterd was zonder ook maar enigszins naar uw eerdere problemen met uw man, die u aangegeven zou hebben, te verwijzen. Daarnaast legde u onaannemelijke verklaringen af betreffende de afhandeling van uw (eerste) aangifte van zo'n drie en een half jaar geleden. U zei dat uw echtgenoot erin geslaagd was om deze klacht te doen verdwijnen door zijn connecties met de politie (CGVS 1, p. 12). U heeft echter zijn beweerde invloed bij de politie en bijgevolg het verdwijnen van deze klacht niet aannemelijk gemaakt. Naast het feit dat uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u nooit met uw autoriteiten problemen heeft gehad (vragenlijst CGVS, vraag 3.7), gaf u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u geen concrete aanwijzingen had dat uw echtgenoot onder één hoedje speelde met de politie om de klacht te laten verdwijnen (CGVS 1, p. 12); u erkende bij uw tweede gehoor bovendien niet te weten wat uw man precies gedaan heeft om de klacht te laten verdwijnen (CGVS 2, p. 14). Bovendien legde u tijdens uw tweede gehoor bijzonder warrige en vage verklaringen af over de door u beweerde contacten van uw echtgenoot binnen de Servische overheidsdiensten. U zei aanvankelijk dat u enkel weet had van de contacten die uw man had op de rechtbank en dat u geen weet had van andere contacten. Met wie hij dan op de rechtbank contacten zou hebben, wist u niet (CGVS 2, p. 7-8). Even later stelde u dan weer te weten dat uw man zowel banden met de politie als met de rechtbank had (CGVS 2, p. 8). Betreffende deze banden met de politie kende u behalve de naam M.(...) geen enkele andere naam van een corrupte agent die de autoriteiten naar aanleiding van de problemen van uw echtgenoot in zijn voordeel zou kunnen beïnvloeden (CGVS 2, p. 10-12). Betreffende de enige (corrupte) agent die u bij naam kende had u bovendien bijzonder weinig informatie: zo kende u niet eens zijn volledige naam en zijn functie (CGVS 2, p. 9). U legde voorts tegenstrijdige verklaringen af betreffende de aan- of afwezigheid van M.(...) toen u naar aanleiding van uw politieklacht om informatie over het onderzoek ging vragen (toen zei de politie dat de klacht verdwenen was en dat u zich met uw man moest verzoenen). Aanvankelijk beweerde u dat M.(...) één van de twee aanwezige agenten was om even erna te zeggen dat u door de vermoedheid en de stress niet meer wist of hij daadwerkelijk aanwezig was (CGVS 2, p. 13). Dat u dit niet meer zou weten, hoewel u M.(...) bij een andere gelegenheid zou hebben gezien waardoor er redelijkerwijs verondersteld kan worden dat u hem herkent (CGVS 2, p. 9), is, gelet op uw insinuatie dat M.(...) één van de kennissen van uw echtgenoot was die de autoriteiten in het voordeel van uw man zou kunnen beïnvloed hebben, geenszins geloofwaardig. Tot slot toont het gegeven dat hij politieagenten steeds vriendelijk begroette, dat hij zijn boetes niet tijdig betaalde en dat u eens een telefoongesprek onderschepte waarin uw man vroeg om een bepaalde boete kwijt te schelden (CGVS 2, p. 12), niet aan dat hij daadwerkelijk connecties met de autoriteiten zou hebben. Voorgaande vaststellingen betreffende uw vage en lacunaire informatie en betreffende het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen ondergraven fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde houding van de Servische autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde klacht waardoor de geloofwaardigheid van deze klacht zelf opnieuw op de helling komt te staan. Dat er aan de door u beweerde invloed van uw man op de Servische autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw man meermaals langere periodes heeft doorgebracht in de gevangenis (CGVS 1, p. 6). Zo zat hij na jullie huwelijk eerst een zestal maanden in de cel en later nog eens vier en een half jaar (CGVS 2, p. 6 en 7). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u noch de beïnvloedingsmogelijkheden van uw echtgenoot bij de Servische autoriteiten noch uw klachten tegen hem aannemelijk heeft gemaakt.

(...)

U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen niet zou kunnen richten tot de Kosovaarse autoriteiten. Zo wendde u, die nooit problemen heeft gekend met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS 1, p. 11), zich aangaande de problemen met uw echtgenoot evenmin tot de aanwezige autoriteiten in Kosovo (CGVS 1, p. 16 en 17; CGVS 2, p. 17), tot een advocaat (CGVS 1, p. 23) noch tot enige andere in Kosovo opererende organisatie die zich inzet voor hulpbehoevende en/of

mishandelde vrouwen (CGVS 1, p. 23). U verklaarde dat u geen aangifte durfde te doen omdat uw man veel maffiose vrienden heeft in Kosovo en dat de politie hoe dan ook niets zou kunnen ondernemen (CGVS 1, p. 17). Dit is geenszins afdoende om uw nalatige houding te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U meende voorts dat uw echtgenoot ook met de Kosovaarse autoriteiten goede banden onderhoudt (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 17). U bracht evenwel geen concrete indicaties aan waaruit kan blijken dat dit het geval zou zijn: u kende immers geen enkele Kosovaarse functionaris die door uw echtgenoot beïnvloed zou kunnen worden. U gaf hoogstens aan dat hij de grensovergangen zeer vlot kon passeren. Andere voorbeelden van connecties had u niet. U baseerde zich enkel op de algemene corruptie bij politieambtenaren, waarvan u slechts had horen zeggen dat deze welig tierde (CGVS 2, p. 16 en 17). Een dergelijke uitleg maakt van uw bewering dat uw man banden had met hen dan ook tot een blote bewering.” Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele algemene rapporten en artikels omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk in Kosovo en Servië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar (de als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. (huiselijk) geweld tegen vrouwen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

1.7. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië of Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2017, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 1 december 2017 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 8 augustus 2017 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS